

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

**РІШЕННЯ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

у справі за конституційним зверненням Акціонерного товариства «Страхова компанія «Аванте» щодо офіційного тлумачення положень частини другої статті 1 Закону України «Про систему оподаткування», статті 15 Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств»

м. К и ї в

Справа № 1-5/2010

16 лютого 2010 року

№ 5-рп/2010

Конституційний Суд України у складі суддів:

Стрижака Андрія Андрійовича — головуючого,
Бауліна Юрія Васильовича,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Головіна Анатолія Сергійовича,
Джуня В'ячеслава Васильовича,
Дідківського Анатолія Олександровича,
Домбровського Івана Петровича,
Кампа Володимира Михайловича,
Колоса Михайла Івановича,
Лилака Дмитра Дмитровича — доповідача,
Маркуш Марії Андріївни,
Мачужак Ярослави Василівни,
Нікітіна Юрія Івановича,
Овчаренка В'ячеслава Андрійовича,
Стецюка Петра Богдановича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на пленарному засіданні справу за конституційним зверненням Акціонерного товариства «Страхова компанія «Аванте» щодо офіційного тлумачення положень частини другої статті 1 Закону України «Про систему оподаткування» від 25 червня 1991 року № 1251–XII (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., № 39, ст. 51) з наступними змінами та статті 15 Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» від 28 грудня 1994 року № 334/94–ВР (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 4, ст. 28) з наступними змінами.

Приводом для розгляду справи відповідно до статей 42, 43 Закону України «Про Конституційний Суд України» стало конституційне звернення Акціонерного товариства «Страхова компанія «Аванте».

Підставою для розгляду справи згідно зі статтею 94 Закону України «Про Конституційний Суд України» є наявність неоднозначного застосування положень частини другої статті 1 Закону України «Про систему оподаткування», статті 15 Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» судами загальної юрисдикції та органами державної податкової служби.

Заслухавши суддю-доповідача Лилака Д. Д. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

установив:

1. Суб'єкт права на конституційне звернення — Акціонерне товариство «Страхова компанія «Аванте» (далі — Товариство) — звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень:

— частини другої статті 1 Закону України «Про систему оподаткування» від 25 червня 1991 року № 1251–XII з наступними змінами (далі — Закон № 1251), відповідно до якої Верховна Рада Автономної Республіки Крим (далі — Верховна Рада АРК) і сільські, селищні, міські ради (далі — ради) можуть встановлювати додаткові пільги щодо оподаткування у межах сум, що надходять до їх бюджетів;

— статті 15 Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» від 28 грудня 1994 року № 334/94–ВР з наступними змінами (далі — Закон № 334), згідно з якою ставки податку на прибуток, пільги щодо податку, об'єкт оподаткування, порядок обчислення оподаткованого прибутку, строки і порядок сплати та зарахування податку до бюджетів можуть встановлюватися та змінюватися лише шляхом внесення змін до цього Закону стосовно права сільської ради встановлювати додаткові пільги з податку на прибуток підприємствам комунальної форми власності у межах сум, які надходять до її бюджету.

Товариство зазначає, що воно є комунальним підприємством Черкасько-Лозівської сільської ради і відповідно до Закону № 1251 і Закону № 334 — платником податку на прибуток, який хоч і є загальнодержавним податком, але згідно з пунктом 15 статті 69 Бюджетного кодексу України (далі — Кодекс) належить до доходів місцевого бюджету. На підставі частини другої статті 1 Закону № 1251 сільська рада встановила Товариству пільгу щодо цього податку, у зв'язку з чим виникли спірні правовідносини між ним та сільською радою, з одного боку, і державною податковою інспекцією — з іншого, яка вважає, що відповідно до статті 15 Закону № 334 сільські ради не мають права приймати рішення стосовно встановлення пільг з податку на прибуток. Внаслідок судових розглядів зазначеного питання як у цій, так і в інших аналогічних справах має місце неоднозначне застосування положень частини другої статті 1 Закону № 1251, статті 15 Закону № 334. Як на доказ наведеного автор клопотання посилається на акт перевірки Товариства з питань дотримання вимог податкового та валютного законодавства України Дергачівської міжрайонної державної податкової інспекції Харківської області від 18 липня 2008 року, постанову від 17 березня 2009 року

та ухвалу від 24 березня 2004 року Верховного Суду України, постанову від 6 листопада 2008 року та ухвалу від 21 серпня 2007 року Вищого адміністративного суду України, ухвалу Харківського апеляційного адміністративного суду від 2 червня 2008 року, рішення Кременського районного суду Луганської області від 29 серпня 2003 року, ухвалу апеляційного суду Луганської області від 19 листопада 2003 року, в яких містяться протилежні висновки щодо застосування вказаних положень Закону № 1251, Закону № 334.

2. Свої позиції стосовно предмета конституційного звернення висловили Верховний Суд України, Вищий адміністративний суд України, Комітет Верховної Ради України з питань податкової та митної політики, Міністерство регіонального розвитку та будівництва України, Міністерство фінансів України, Державна податкова адміністрація України, Луганська міська рада, науковці Інституту бюджету та соціально-економічних досліджень, Національного університету державної податкової служби України, Інституту економіко-правових досліджень НАН України, Тернопільського національного економічного університету та Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана.

3. Проведений Конституційним Судом України системний аналіз норм Конституції та законів України, що визначають статус місцевого самоврядування та його органів, їхню компетенцію у сфері бюджетних та податкових відносин стосовно ініційованого в конституційному зверненні питання, дає підстави для таких висновків.

3.1. Важливою ознакою демократичного устрою держави, складовою її конституційного ладу є місцеве самоврядування, яке визнається і гарантується на конституційному рівні та є однією із форм здійснення народовладдя (частина друга статті 5, стаття 7 Конституції України).

Конституційне призначення місцевого самоврядування полягає у праві територіальних громад як безпосередньо, так і через органи місцевого самоврядування (ради та їх виконавчі органи) самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України (частини перша, третя статті 140 Основного Закону України).

Для самостійного вирішення питань місцевого значення Конституція України передбачає, що матеріальною та фінансовою основою місцевого самоврядування є, зокрема, майно, в тому числі підприємств, які перебувають у його комунальній власності, та місцеві бюджети і їх доходи, а також наділила територіальні громади села, селища, міста повноваженнями безпосередньо або через утворені ними органи управляти комунальним майном, затверджувати місцеві бюджети і контролювати їх виконання, встановлювати місцеві податки і збори відповідно до закону, вирішувати інші питання місцевого значення, віднесені законом до їхньої компетенції (частина перша статті 142, частина перша статті 143). Законами, які визначають компетенцію рад у бюджетних і податкових правовідносинах, є, зокрема, Кодекс, Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21 травня 1997 року № 280/97-ВР (далі — Закон № 280), Закон

№ 1251, Закон № 334, а також Декрет Кабінету Міністрів України «Про місцеві податки і збори» від 20 травня 1993 року № 56–93 (далі — Декрет) та інші.

3.2. Податкова політика держави головним чином реалізується через систему оподаткування, яка відповідно до пункту 1 частини другої статті 92 Конституції України встановлюється виключно законами України.

Систему оподаткування в Україні становить сукупність податків і зборів (обов'язкових платежів) (далі — податки), які встановлюються і справляються відповідно до законів України про оподаткування (частина четверта статті 2 Закону № 1251).

Закон № 1251, встановивши систему оподаткування, визначив види податків (статті 13, 14, 15) та передбачив засади податкових відносин в Україні, а саме: всі інші закони України про оподаткування мають відповідати принципам, закладеним у ньому (частина десята статті 1); встановлення і скасування податків, а також пільг їх платникам може здійснюватися тільки відповідно до його положень та положень інших законів України про оподаткування (частина перша статті 1); ставки, механізм справляння податків і пільги щодо оподаткування не можуть встановлюватися або змінюватися іншими законами України, крім законів про оподаткування (частина третя статті 1, стаття 7); будь-які податки, запроваджені законами України, мають бути включені до нього (частина десята статті 1); порядок зарахування податків до бюджетів та державних цільових фондів може встановлюватися як законами про оподаткування, так і іншими законами України (стаття 8, частина третя статті 14, частина четверта статті 15).

3.3. Конституційний правовий порядок у сфері оподаткування ґрунтується на положеннях частини першої статті 67, пункту 1 частини другої статті 92 Конституції України, згідно з якими кожен зобов'язаний сплачувати податки і збори, що встановлюються виключно законами України, у порядку і розмірах, передбачених ними.

Відповідно до статті 13 Закону № 1251 в Україні справляються загальнодержавні та місцеві податки. Доходи місцевих бюджетів формуються за рахунок як загальнодержавних, так і місцевих податків у встановленому законом порядку (частина четверта статті 15 Закону № 1251, стаття 19 Декрету, стаття 69 Кодексу, частина перша статті 63 Закону № 280).

Податок на прибуток підприємств належить до загальнодержавних податків (пункт 3 частини першої статті 14 Закону № 1251). Він встановлюється Верховною Радою України і у визначеному законами України порядку може зараховуватися до Державного бюджету України, бюджету Автономної Республіки Крим, бюджетів рад та державних цільових фондів. Аналогічна норма міститься і в статті 17 Закону № 334, відповідно до якої цей податок зараховується до бюджетів згідно з Кодексом. Платниками зазначеного податку є, зокрема, комунальні підприємства (пункт 3 частини першої статті 14 Закону № 1251). Зарахування до місцевих бюджетів податку на прибуток підприємств комунальної власності, засновниками яких є ради, передбачалося законами України про Державний бюджет України на 2003 рік (стаття 38), 2004 рік (стаття 55), 2005 рік

(стаття 48), 2006 рік (стаття 47), 2007 рік (стаття 42), 2008 рік (стаття 38), 2009 рік (стаття 35).

3.4. На законодавчому рівні закріплено принцип самостійності місцевих бюджетів. Цей принцип полягає в тому, що вони не включаються до Державного бюджету України, бюджету Автономної Республіки Крим та інших місцевих бюджетів, а їх самостійність гарантується власними та закріпленими за ними законом на стабільній основі загальнодержавними доходами, а також правом самостійно визначати напрями використання коштів місцевих бюджетів відповідно до закону (частина шоста статті 16, частина четверта статті 61 Закону № 280, пункт 3 статті 7 Кодексу). Доходами місцевих бюджетів визнаються податкові, неподаткові та інші надходження на безповоротній основі, справляння яких передбачено законами України, зокрема трансферти (стаття 9 Кодексу).

Зазначені положення Кодексу узгоджуються з частиною третьою статті 142 Конституції України, частиною першою статті 62, частиною третьою статті 66 Закону № 280, відповідно до яких держава фінансово підтримує місцеве самоврядування, бере участь у формуванні доходів його бюджетів та гарантує органам місцевого самоврядування доходну базу, достатню для забезпечення населення послугами на рівні мінімальних соціальних потреб.

3.5. Податкові пільги є складовою системи оподаткування, тому вони мають визначатися виключно законами України (пункт 1 частини другої статті 92 Конституції України).

Можливість встановлення податкових пільг передбачена Законом № 1251 (частини перша, третя, дев'ята статті 1, статті 3, 10, частина шоста статті 14). В цьому Законі визначено введення пільг щодо податку на прибуток як принципову засаду побудови і призначення системи оподаткування і зазначено, що це обумовлюється стимулюванням підприємницької виробничої діяльності та інвестиційної активності.

Право Верховної Ради АРК та рад встановлювати пільги щодо податків містять частина перша статті 1 Закону № 1251, стаття 18 Декрету, згідно з якими податкові пільги встановлюються відповідно до цього Закону, інших законів України про оподаткування. Зокрема, частина друга статті 1 названого Закону передбачає встановлення додаткових пільг щодо оподаткування у межах сум, що надходять до місцевих бюджетів.

Конституційний Суд України виходить з того, що положення частини другої статті 1 у контексті частини першої цієї статті Закону № 1251 потрібно розглядати як самостійну підставу для встановлення Верховною Радою АРК та радами податкових пільг. Тому положення частини другої статті 1 Закону № 1251 треба розуміти так, що Верховна Рада АРК та ради мають право встановлювати додаткові пільги щодо оподаткування не тільки стосовно місцевих, а й стосовно загальнодержавних податків, суми яких відповідно до законів України зараховуються до місцевих бюджетів, в межах цих сум.

Встановлення Верховною Радою АРК та радами пільг з податку на прибуток для підприємств комунальної форми власності не пов'язане з бюджетними видат-

ками, які спрямовуються на такі міжбюджетні трансферти, як дотації вирівнювання і субвенції (статті 96, 97, 108 Кодексу). Відповідно до пункту 15 статті 69 Кодексу до доходів місцевих бюджетів, що не враховуються при визначенні міжбюджетних трансфертів, належить і податок на прибуток підприємств комунальної власності. Зі змісту абзацу третього підпункту 7.8.2 пункту 7.8 статті 7 Закону № 334 вбачається, що пільги зі сплати податку на прибуток можуть надаватися його платникам як цим Законом, так і іншими законодавчими актами.

Стаття 103 Кодексу передбачає надання субвенції на компенсацію втрат доходів бюджетів місцевого самоврядування на виконання власних повноважень внаслідок надання державою податкових пільг, які зменшують доходи цих бюджетів. Проте Кодексом, іншими законами не передбачено надання субвенцій на компенсацію втрат доходів бюджетів місцевого самоврядування, що виникли внаслідок надання повноважними органами місцевого самоврядування пільг з податків, які зараховуються до бюджетів місцевого самоврядування, але становлять доходи місцевих бюджетів, що не враховуються при визначенні обсягу міжбюджетних трансфертів. Таке правове регулювання податкових і бюджетних відносин стосовно загальнодержавного податку на прибуток, платниками якого є підприємства комунальної форми власності, забезпечує додержання засад справедливості, що є складовою принципу верховенства права (частина перша статті 8 Конституції України). Одним із проявів цього принципу в податковій сфері є створення дієвої системи оподаткування, яка має ґрунтуватися на збалансованості інтересів держави, територіальних громад і платників податків. Тому запровадження пільг щодо окремих податків чи конкретних їх платників не повинно розглядатися як прояв податкової дискримінації, недобросовісної конкуренції, створення привілейованого становища, порушення принципів рівності та єдиного підходу в оподаткуванні.

На підставі викладеного Конституційний Суд України дійшов висновку, що передбачене частиною другою статті 1 Закону № 1251 право Верховної Ради АРК і рад встановлювати додаткові пільги щодо оподаткування у межах сум, які надходять до їх бюджетів, може бути реалізоване за умови, що загальнодержавний податок на прибуток, платником якого є підприємства комунальної власності, відповідно до законів України справляється до бюджетів Автономної Республіки Крим та рад і не враховується при визначенні міжбюджетних трансфертів. При цьому пільга може бути встановлена тільки щодо тієї суми податку, яка підлягає зарахуванню до зазначених бюджетів.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 61, 63, 65, 67, 69, 95 Закону України «Про Конституційний Суд України», Конституційний Суд України

в и р і ш и в :

1. В аспекті конституційного звернення положення частини другої статті 1 Закону України «Про систему оподаткування» від 25 червня 1991 року № 1251–XII та статті 15 Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» від 28 грудня 1994 року № 334/94–ВР у системному зв'язку з положеннями статей

5, 7, 8, 67, 92, 140, 142, 143 Конституції України, статей 7, 9, 69, 96, 97, 103, 108 Бюджетного кодексу України, статей 16, 61, 62, 63, 66 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» треба розуміти так, що Верховна Рада Автономної Республіки Крим, сільські, селищні, міські ради мають право безпосередньо на підставі частини другої статті 1 Закону України «Про систему оподаткування» встановлювати пільги щодо загальнодержавного податку на прибуток підприємств комунальної власності, якщо він згідно із законами України спрявляється до бюджету Автономної Республіки Крим, сільських, селищних, міських бюджетів, у межах сум, які підлягають зарахуванню до цих бюджетів.

2. Рішення Конституційного Суду України є обов'язковим до виконання на території України, остаточним і не може бути оскаржене.

Рішення Конституційного Суду України підлягає опублікуванню у «Віснику Конституційного Суду України» та в інших офіційних виданнях України.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

● *Summary to the Decision of the Constitutional Court of Ukraine № 5-рп/2010 dated February 16, 2010 in the case upon the constitutional appeal of the Joint Stock Company «The Insurance Company «Avante» concerning official interpretation of Article 1.2 of the Law «On Taxation System», Article 15 of the Law «On Taxation of Enterprise Profit»*

The local self-government is an important feature of the democratic state, a component of its constitutional order which is recognised and ensured at the constitutional level, and is one of the forms of execution of sovereignty of the people (Articles 5.2, 7 of the Constitution).

The constitutional essence of the local self-government is the right of territorial community both directly and through bodies of local self-government (councils and their executive bodies) to independently resolve issues of local character within the limits of the Constitution and laws (Articles 140.1, 140.3 of the Fundamental Law).

The Constitution envisages that for the independent resolution of issues of local character the material and financial basis for local self-government is, specifically, property, including enterprises that are in communal ownership, local budgets and their revenues. The Constitution also authorised territorial communities of a village, settlement and city, directly or through the bodies of local self-government established by them, to manage the property that is in communal ownership, approve local budgets and control their implementation, establish local taxes and levies in accordance with the law, resolve other issues of local importance ascribed to their competence by law (Articles 142.1, 143.1). The laws which specify the authority of councils in budgetary and tax legal relationship are, in particular, the Budget Code (hereinafter referred to as «the Code»), the Law «On Local Self-Government in Ukraine» № 280/97-VR dated May 21, 1997 (hereinafter referred to as «the Law № 280»), the Law № 1251, the Law № 334, as well as the Decree of the Cabinet of

Ministers of Ukraine «On Local Taxes and Levies» № 56-93 dated May 20, 1993 (hereinafter referred to as «the Decree») etc.

Tax policy of the State is basically implemented through the system of taxation which pursuant to Article 92.2.1 of the Constitution is established exclusively by laws.

The system of taxation in Ukraine is a set of taxes and levies (compulsory payments) (hereinafter referred to as «taxes») which are established and collected in accordance with the laws of Ukraine on taxation (Article 2.4, of the Law «On Taxation System» № 1251-XI dated June 25, 1991 as amended (hereinafter referred to as «the Law № 1251»).

The Law № 1251 established the system of taxation, defined the types of taxes (Articles 13, 14, 15) and envisaged the grounds of tax relationships in Ukraine, specifically: all other laws on taxation shall meet the principles stipulated in it (Article 1.10); establishment and abrogation of taxes, including privileges for tax payers, may be executed only in accordance with its provisions and provisions of other laws on taxation (Article 1.1); rates, mechanism of tax and privileges collection concerning taxation shall not be established or changed by other laws, except the laws on taxation (Articles 1.3, 7); any taxes established by laws shall be included into it (Article 1.10); the order of remittance of taxes to budgets and state funds-in-trust may be established both by the laws on taxation and other laws (Articles 8, 14.3, 15.4).

The constitutional legal order in the sphere of taxation is based on the provisions of Articles 67.1, 92.2.1 of the Constitution pursuant to which everyone is obliged to pay taxes and levies which are established exclusively by the laws of Ukraine in accordance with the procedure and in the extent established by law.

According to Article 13 of the Law № 1251 state and local taxes are collected in Ukraine. Revenue of local budgets is formed with both state and local taxes in the order prescribed by law (Article 15.4 of the Law № 1251, Article 19 of the Decree, Article 69 of the Code, Article 63.1 of the Law № 280).

Tax on enterprise profit pertains to the state taxes (Article 14.1.3 of the Law № 1251). It is established by the Verkhovna Rada of Ukraine and in the order prescribed by laws can be remitted to the State Budget of Ukraine, budget of the Autonomous Republic of Crimea, budgets of the councils and the state funds-in-trust. The same norm is found in Article 17 of the Law «On Taxation of Enterprise Profit» № 334/94-VR dated December 28, 1994 as amended (hereinafter referred to as «the Law № 334») according to which this tax is remitted to budgets in compliance with the Code. The payers of the mentioned tax are, in particular, enterprises that are in communal ownership (Article 14.1.3 of the Law № 1251).

The principle of independent local budgets is stipulated at the legislative level and implies that they are not included to the State Budget of Ukraine, budget of the Autonomous Republic of Crimea and other local budgets and their independence is ensured with their own and state revenues prescribed by laws on the regular base, as well as the right to define independently the directions of use of local budget funds according to law (Articles 16.6, 61.4 of the Law № 280, Article 7.3 of the Code). Local budget revenues are tax, non-tax and other remittances of irrevocable character collection of which is envisaged by laws, in particular transfer (Article 9 of the Code).

The mentioned provisions of the Code comply with Article 142.3 of the Constitution, Articles 62.1, 66.3 of the Law № 280 according to which the State financially supports local self-government, participates in the formation of revenues of its budgets and guarantees to bodies of local self-governments revenues which suffice to provide people with services at the minimum level of social needs.

Tax privileges form a part of taxation system thereby they shall be determined exclusively by laws (Article 92.2.1 of the Constitution). The possibility to establish tax privileges is provided by the Law № 1251 (Articles 1.1, 1.3, 1.9, 3, 10, 14.6). This law specifies establishment of profit privileges as a key principle of formation and purpose of the system of taxation and declares that it is conditioned by promotion of entrepreneurial and investment activities.

The Constitutional Court proceeds from the fact that the provisions of Article 1.2 within the context of Article 1.1 of the Law № 1251 shall be regarded as a separate ground for the Verkhovna Rada of the Autonomous Republic of Crimea and the councils to establish tax privileges. Thus, the provision of Article 1.2 of the Law № 1251 shall be understood as follows: the Verkhovna Rada of the Autonomous Republic of Crimea and the councils have the right to establish additional tax privileges concerning not only local, but state taxes the amounts of which pursuant to laws are supposed to be remitted to local budgets, within the limits of these amounts.

The establishment of profit tax privileges for enterprises that are in communal ownership by the Verkhovna Rada of the Autonomous Republic of Crimea and the councils is not connected with the budgetary expenditures which are assigned for such inter-budgetary transfers as leveling subsidy and subvention (Articles 96, 97, 108 of the Code). According to Article 69.15 of the Code profit tax of enterprises that are in communal ownership relates to local budgets revenue which is not considered in definition of inter-budgetary transfers. It follows from the essence of paragraph 3 of Article 7.8.2 of the Law № 334 that profit tax privileges can be granted to its payers both by this Law and other legislative acts.

Article 103 of the Code envisages granting of subvention to compensate revenue loss of local self-government budgets for execution of their authority as a consequence of the State establishing tax privileges which reduce budget revenue. Nevertheless, the Code and other laws do not provide granting of subvention to compensate revenue loss of local self-government budgets as a consequence of the authorised bodies of local self-government establishing privileges for taxes which are the subject of remittance to local self-government budgets and are not revenues of local budgets which are not considered in definition of inter-budgetary transfers volume.

Such a legal regulation of tax and budget relations concerning the state profit tax which is paid by the enterprises that are in communal ownership ensures observance of the principle of equity which is a part of the principle of the rule of law (Article 8.1 of the Constitution). In the sphere of taxation this principle is reflected in creation of effective tax system which shall be based on balance of interests of the State, territorial communities and tax payers. Thus, establishment of privileges for certain taxes or tax payers shall not be regarded as a tax discrimination, unfair competition, creation of privileged conditions, violation of the principle of equality and single approach in taxation.

The Constitutional Court of Ukraine concluded that the right of the Verkhovna Rada of the Autonomous Republic of Crimea and the councils to establish tax privileges within revenues which are remitted to their budgets, envisaged by Article 1.2 of the Law № 1251, can be executed in case the state profit tax which is paid by the enterprises that are in communal ownership pursuant to laws is remitted to budgets of the Autonomous Republic of Crimea and the councils and is not considered in determination of inter-budgetary transfers. At the same time the privilege can be established only for that tax revenue which is a subject of remittance to the mentioned budgets.

Thus, the Constitutional Court of Ukraine held that in terms of the constitutional appeal the provisions of Article 1.2 of the Law «On Taxation System» and Article 15 of the Law «On Taxation of Enterprise Profit» in system connection with the provisions of Articles 5, 7, 8, 67, 92, 140, 142, 143 of the Constitution, Articles 7, 9, 69, 96, 97, 103, 108 of the Budget Code, Articles 16, 61, 62, 63, 66 of the Law «On Local Self-Government in Ukraine» shall be understood in such a way that the Verkhovna Rada of the Autonomous Republic of Crimea, village, settlement and city councils by virtue of Article 1.2 of the Law «On Taxation System» have a right to establish state tax privileges on profit of the enterprises that are in communal ownership in case pursuant to the laws of Ukraine it is a subject of collection to the budget of the Autonomous Republic of Crimea, village, settlement and city councils within the amounts which are to be included to these budgets.